

Zhluboka se nadechnu. *Ted!* Zprudka zavírám koupelnové dveře a zamykám je na dva západy. V běhu беру klíčky od auta z věšáčku a vrhám se k oknu. Klíčka lehce povolí. Cítím mravenčení v rukou, když rozevírám okenní křídla a jako v transu se vyhoupnu na parapet.

Závod s časem začal. Andy se určitě pokusí dveře vyrazit a ty nemusíš odolávat dlouho. Přece jen už mají nějaký ten rok za sebou a kdoví, co skrývá popraskaný lak.

Pantofle mi sklouzávají z nohou, a když bosa dopadnu na šterkem vysypané zápraží, konečně pochopím, proč mě Andy zul z mých botiček - po tomhle povrchu se bez nich hodně špatně prchá. *Jak bez nich půjde řídit?*

Připadám si jako fakír, když po kamenech poskakuji k modré felicii. Z chodby domu za mnou kromě decibelů duní rány, jak zřejmě Andy naráží na dveře koupelny.

Zjišťuji, že všechny budovy, které jsem viděla z okna kuchyně nebo z horního patra, náležejí k jednomu areálu. Kdysi to asi býval nějaký menší statek, dnes z něj je očividně aktivně využívaný jen samotný dům, ostatní stavení úpěnlivě volají po opravě. Zjevně marně. Ale potvrzení toho, že dům stojí na samotě, mě tolik nemrzí, když otevírám dveře auta, jehož majitel je alespoň dočasně vyřazený ze hry.

Vklouzávám na sedadlo.

Andy je o hodně vyšší než já. Nahmatám pod sedadlem páčku a přisouvám se blíž k pedálům, na které vzápětí pokládám bosé nohy. *No, nic moc.*

Dobrá zpráva je, že vrata do dvora jsou dokořán a auto stojí předkem přímo proti nim. A také je to k nim trochu z kopečka, což se mi při rozjíždění určitě hodí. Od vrat směřuje prašná cesta proti úbočí vysokého svahu. Kam vede dál, to netuším, protože brzy uhýbá doprava, kde mi ve výhledu na ni brání vysoká zděná hradba a rozlehlá stodola, či co to tam stojí. Nevím proto, zda je cesta dál tak úzká jako ten úsek, který vidím; dvě auta se na ní budou těžko vyhýbat, zvláště když jedno z nich budu řídit já! Tím si připomenu, že do vrat může každou chvíli vjet Bartákův ford, a to mě znovu popožene.

Uvolňuji ruční brzdu a třesoucí se rukou strkám klíček do spínací skříňky.

Hlavně ať se mi podaří nastartovat napoprvé! Víc možností asi nedostanu.

Motor reaguje na první otočení klíčkem.

„Zaber, zaber, prosím,“ žadoním, když opatrně povolují spojku a šlapu na plynový pedál.

Můj plechový zachránce párkrát lehce poskočí, ale nakonec se plynule pohne kupředu. *Díky!*

Přeřazuji, přidávám trošku plynu. Když chci ve zpětném zrcátku zkontrolovat situaci u domu, zjišťuju, že v něm za sebe vůbec nevidím. Zrovna ale projíždím vrata, a tak se neodvažuju sundat obě ruce z volantu. Teprve když za nimi po pár metrech odbočím doprava, opatrně rovnám zrcátko do správného úhlu, ale to už se v něm odráží jen cesta a stěna stodoly.

Prašná cesta vede volnou krajinou. Táhne se podél svahu, který mám po levé straně, a jako had se klikatí do četných zákрут. Vpravo od cesty se rozprostírá rozlehlá louka a lehce se vlní ke vzdálenému lesu, vpředu vidím další zalesněné kopce – patrně ty, které už znám z okna horního pokoje. Víc si okolí neprohližím. Nemám čas kochat se přírodou, když se musím soustředit na jízdu.

Vzpomenu si, že nejsem připoutaná, a okamžitě to napravuji. Pak ještě jednou střelím pohledem ke zpětnému zrcátku – a teď v dáli za sebou spatřím blondatou hlavu!

Hned se mi vybaví nápis ze zpětného zrcátka v džípu pronásledovaného pravěkým ještěrem z *Jurského parku*: *Objekty v zrcátku jsou blíží, než se zdají*. Ale Mája není tyranosaurus, jen stojí a hledí za autem. Troufám si věřit, že v této chvíli je bezmocná. A Andy taky. Nemůžu sice jet moc rychle, ale jednoduše spoléhám na to, že se za mnou nepustí, i kdyby snad vlastnil nějaký další dopravní prostředek. Popáleniny ho musí příšerně bolet.

Více než z Andyho mám strach z toho, že se proti mně z nějaké zatačky vynoří maska bílého fordu. *Co bych pak dělala? Zastavila auto a vrhla se ze stráně dolů? K čemu?* Barry mě dostatečně přesvědčil, že nemám šanci utéct mu ani v botách a v domě plném lidí, natož bosa uprostřed neznámé krajiny. Doufám, že to nebudu muset v reálu řešit. Snad je ten vousáč dost daleko i na to, aby mohl zareagovat na případný telefonát ze statku.

Juknu na palubní desku, abych zkontrolovala stav benzínu. Andy naštěstí nedávno tankoval. Pak si uvědomuji, že mi na cifernících něco chybí. *Zapni světla*, dochází mi vzápětí a intuitivně tisknu páčku u volantu. Na palubní desce se rozsvítí kontrolka, jen nevím přesně, jaké osvětlení se mi podařilo zapnout. Ale co na tom sejde? Vždyť by mi vůbec nevadilo, kdyby mě zastavila policejní hlídka. *A body mi neseberou, když nejsem řidič!*

Vozovka, k níž po několika minutách dojíždím, není o mnoho širší než cesta, po níž jsem dosud jela. Naštěstí je na ní i podobně řídký provoz. Chvilíčku zvažuji, na kterou stranu mám volant stočit. Z místa, kde se cesta napojuje na vozovku, totiž ani na jednu stranu nevidím daleko – vlevo se silnice po několika desítkách metrů zvedá do mírného kopce a mizí mi z očí za horizontem, vpravo mi výhled znemožňuje zatačka. Po pravé straně však pod kopci v pozadí vidím pár domků a jejich stavební styl i rozestavení napovídají, že by mohly být součástí většího sídla. Lepší vrabec v hrsti, říkám si a stáčím kola felicie směrem k nim.